

White House Junior 2010 očima Markéty Dudkové

V sobotu 20. 3. 2010 jsme o půlnoci vyrazili z Prahy směr Nizozemí. V autě nás bylo osm, já, Kajka Vlachová, Pavla Hoderová, Anička Černá, Lukáš Barnet, Ondra Bahník jako tým Czech Republic, pak Milan Macura a Michal Kopecký za World Team, jejichž japonští spoluhráči letěli z Prahy až ráno. Kluci se střídali za volantem, ti šťastnější se vzbudili až ráno v Amsterdamu. Milan s Michalem se snažili odpočinout si na nedělní turnaj se sponzory a zbytek vyrazil do města. Do centra nás zavezl John, přítel holandské kapitánky Ine Gielkens. Po tradičních nákupu tulipánů a prohlídce centra jsme se na přání Aničky vydali do vzdálenějších konců města za moderní architekturou. Po opravdu dlouhé procházce jsme se pěšky vraceli k Ine, to už jsem nohy vůbec necítila a tiše obdivovala Kajku, která celou cestu absolvovala na podpatcích.

Spali jsme všichni u Ine, šest lidí sice venku v camperu, ale to nic neměnilo na tom, že nás bylo 12 na jednu koupelnu. Každý den se hrálo od 12 hodin. Po čtyřech kolech na nás čekala večeře a pak další dvě kola. Dohrávalo se v deset, po večerech jsme hráli různé karetní, deskové a jiné hry.

První den nebyl pro náš tým moc úspěšný. Ranní bitvu o koupelnu vyhráli Japonci, kteří měli pokoj nejbližší a následně nás převálcovali s kluky i v prvním zápase. Měli jsme na začátek těžké soupeře, ale v druhém a třetím kole jsme porazili Američany a Italy. Pak už jsme ale utrpěli samé porážky a večer jsme měli skóre 72 (8, 18, 20, 11, 4, 11), což je dost pod průměr.

Druhý den už byl veselejší, jedna vysoká výhra 25 a celkový stav 3 body nad průměr 90 nás posunul v tabulce z posledních pozic. Ve středu se to ještě zlepšilo a večer už jsme se jen bavili o nejhodnější strategii na poslední den, kdy nás čekalo ještě několik těžkých zápasů. Rozhodli jsme se, že si tři těžké soupeře rozdělíme spravedlivě a každý pár bude jeden zápas pauzovat. Ale už jsme se nemohli dohodnout, kdo bude pauzovat proti Australanům, s nimiž jsme chtěli hrát všichni, protože nás Milan horlivě přesvědčoval, že jsou sympatičtí. Nakonec jsme s Kajkou ustoupily a druhý den jsme měli malou satisfakci, když oba hrající páry po zápase nadávaly, jak se k nim soupeři chovali namyšleně. Poslední den se povedl, obzvláště konec, kdy nás výhra 25 posunula před tři týmy na konečné 13. místo z celkových 24 družstev. World team skončil tři místa nad námi, s čímž Michal s Milanem rozhodně nebyli spokojení.

Večer nás čekal turnaj v pokeru u Ine a následně indonézijská karetní hra. V pátek jsme ještě s Aničkou, Kajkou, Milanem a asi jediným nenamyšleným Australanem Andym hráli krátký týmový turnaj pod názvem Andy's Angels, kde jsme skončili neslavně a jeden z nás střídavě zaskakoval s naším oblíbeným holandským hráčem, kterému asi nedorazil partner. Po vyhlášení jsme ve stejném složení absolvovali také mezinárodní hospodu Pancake Corner, kde jsme překvapivě opět hráli karty. S Kajkou už jsme se rozhodly nepokračovat do místních klubů a zopakovaly si nedělní procházku městem. Když se odpoledne vzbudil Milan, nechtěl se o jejich další zábavě a hlavně návratu už bavit :)

Do Prahy jsme se vrátili po půlnoci. Milan nás statečně rozvezl až domů, za což mu tímto děkuji. A taky za jeho úsměv, díky kterému mají na turnaji White House české týmy malinkou protekci.

Markéta Dudková